

Το παράθυρο του νοσοκομείου

Δύο άντρες σοβαρά άρρωστοι μοιράζονταν το ίδιο δωμάτιο νοσοκομείου. Στον έναν από τους δύο, του επιτρεπόταν να κάθεται καθιστός στο κρεβάτι επί μία ώρα κάθε απόγευμα. Το κρεβάτι του βρισκόταν δίπλα στο μοναδικό παράθυρο του δωματίου.

Ο άλλος άντρας ήταν υποχρεωμένος να περάσει όλο του τον χρόνο ξαπλωμένος.

Οι άντρες ξεκίνησαν να μιλάνε για ώρες στο τέλος. Μιλούσαν για τις γυναίκες τους και τις οικογένειες τους, για τα σπίτια που μένανε, τις δουλειές τους, την στρατιωτική τους θητεία, τις διακοπές τους.

Κάθε απόγευμα όταν ο άντρας δίπλα στο παράθυρο μπορούσε να καθίσει, πέραγε τον χρόνο του περιγράφοντας στον συγκάτοικο του όλα τα πράγματα που μπορούσε να δει έξω από το παράθυρο.

Ο άντρας στο άλλο κρεβάτι, ξεκίνησε να ζει την χρονική διάρκεια της μίας ώρας, όταν ο κόσμος του μπορούσε να διευρυνθεί και να ξαναζωντανέψει μέσα από τις δραστηριότητες και τα χρώματα του έξω κόσμου.

Το παράθυρο κοίταγε σε ένα πάρκο με μια όμορφη λίμνη. Πάπιες και κύκνοι έπαιζαν στο νερό ενώ τα παιδάκια δοκίμαζαν τις βαρκούλες τους.

Νεαρά ζευγαράκια περπατούσαν αγκαλιά απολαμβάνοντας τα λουλούδια του κάθε χρώματος και μια όμορφη θέα της πόλης φαινόταν σε απόσταση.

Καθώς ο άντρας στο παράθυρο περιέγραφε τα πάντα με λεπτομέρειες, ο άντρας στην άλλη πλευρά του δωματίου έκλεινε τα μάτια και έφερνε τις εικόνες στο μυαλό του.

Ένα ζεστό απόγευμα ο άντρας στο παράθυρο περιέγραψε μια μπάντα που περνούσε. Παρόλο που ο άλλος άντρας δεν μπορούσε να ακούσει την μπάντα, μπορούσε να την δει με τα μάτια του μυαλού του καθώς ο ευγενικός κύριος του παραθύρου την υλοποιούσε με τις περιγραφικές λέξεις του.

Μέρες και μήνες πέρασαν. Ένα πρωινό μπήκε η νοσοκόμα για να φέρει νερό για το μπάνιο τους, μόνο και μόνο, για να βρει το άψυχο κορμί του άντρα στο παράθυρο που είχε πεθάνει γαλήνια μέσα στον ύπνο του. Στεναχωρημένη φώναξε τους υπεύθυνους για να πάρουν το κορμί του.

Ο άλλος άντρας, μόλις έκρινε πως αυτό ήταν κατάλληλο, ρώτησε αν θα μπορούσε να μεταφερθεί δίπλα στο παράθυρο. Η νοσοκόμα με χαρά τον μετέφερε και μόλις βεβαιώθηκε πως ήταν αναπαυτικά τον άφησε μόνο.

Αργά και επίπονα σηκώθηκε στον έναν του αγκώνα για να μπορέσει να δει τον αληθινό κόσμο έξω. Το μόνο που αντίκρισε ήταν ένας τοίχος. Ρώτησε την νοσοκόμα για πιο λόγο ο άρρωστος συγκάτοικος του να είχε περιγράψει τόσο όμορφα πράγματα έξω από το παράθυρο.

Εκείνη απάντησε πως ο άντρας ήταν τυφλός και ότι ούτε τον τοίχο δεν μπορούσε να δει. Πιθανόν να ήθελε απλά να σου δίνει κουράγιο του απάντησε.